

22 Οκτωβρίου 2019

Η χαρά της συντροφικότητας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Πώς μπορεί, όμως, να βρεθεί η ευλογημένη συνταγή που θα επιτρέψει στη σύγχρονη γυναίκα να συνδυάσει την εργασία με την οικογένεια; Πώς δηλαδή θα μπορέσει να ανταποκριθεί ικανοποιητικά στις έννοιες που εκφράζονται με τις λέξεις «εργαζόμενη μητέρα» και στον αγώνα που αυτές οι έννοιες συγκροτούν και προδικάζουν;

Σκοπός των σκέψεων που θα ακολουθήσουν δεν είναι να επισημανθούν ξανά κάποια, συχνά επαναλαμβανόμενα, αιτήματα της εργαζόμενης γυναίκας από την πολιτεία, όπως αυτά που αναφέρονται σε πρόσφορους και σωστούς βρεφονηπιακούς σταθμούς στους χώρους εργασίας, σε ολοήμερα νηπιαγωγεία και σχολεία, σε επιδόματα και γονικές άδειες και στους δύο γονείς κ.ά. Αυτά είναι και αυτονόητα και δίκαια και υποχρεωτικά, για ένα κράτος που επιθυμεί να στηρίξει την οικογένεια.

Στον συγκεκριμένο προβληματισμό, θα προσπαθήσω να επικεντρωθώ σε μια άλλη διάσταση του προβλήματος και να εστιάσω το ενδιαφέρον σε μερικά από αυτά που

συμβαίνουν μέσα στο σπίτι μιας αγωνιζόμενης εργαζόμενης μητέρας και που ενδεχομένως υπάρχει η δυνατότητα ν' αλλάξουν, φέρνοντας μια άλλη διάσταση στην καθημερινή ζωή της. Διότι είναι βέβαιο ότι μια γυναίκα που νιώθει ανεπαρκής και αξιολύπητη ή που είναι μόνο και μονίμως παραπονούμενη και διεκδικητική, εκπέμπει αρνητικά σήματα στο περιβάλλον της, αλλά και χάνει, σιγά – σιγά, την ικανότητα να δέχεται τα οποία θετικά σήματα προσπαθούν να της στείλουν οι γύρω της. Έτσι, μένει βραχυκυκλωμένη μέσα στις ανατροφοδοτούμενες ανησυχίες, ανασφάλειες και ενοχές της. Θα ήθελα, λοιπόν, να αρχίσω από κάποιες λέξεις που τις θεωρώ μαγικές στην εφαρμογή τους. Λέξεις όπως «μαζί», «αμοιβαιότητα», «συντροφικότητα», «διάλογος» και «επικοινωνία». Κι επειδή πιστεύω ότι η έννοια «συντροφικότητα» μπορεί να εμπεριέχει όλες τις άλλες, θα σταθώ σ' αυτήν κυρίως.

Είναι βαθιά πίστη μου ότι η εφαρμοσμένη έννοια της συντροφικότητας που, δυστυχώς, λείπει συχνά και από τις προσωπικές σχέσεις μεταξύ ανδρός και γυναικός, μπορεί, στη σύγχρονη εποχή της μοναξιάς και της αποξένωσης, να φέρει μια ουσιαστική και – νομίζω – συναρπαστική αλλαγή στα βιώματά μας, στα οποία, αναμφίβολα, εντάσσονται και όλα όσα έχουν σχέση με τα προβλήματα που εμείς οι γυναίκες προσπαθούμε αγωνιωδώς να λύσουμε.

Πώς όμως και από που μπορεί να ξεκινήσει αυτή η εφαρμογή; Την απάντηση θα τη βρούμε αμέσως αν συμφωνήσουμε ότι η έννοια της συντροφικότητας μπορεί να γίνει βίωμα, μόνο αν πέσει σαν καλός σπόρος στις δεκτικές καρδιές των παιδιών μας. Κι έτσι, εμείς που νοιαζόμαστε για την κοινωνία του αύριο, φτάνουμε νομίζω στην ουσία του προβλήματος, δηλαδή στην αγωγή, με όσα αυτή συνεπάγεται. Πιστεύω, λοιπόν, ότι πολλά από όσα διαχρονικά βασάνισαν και βασανίζουν τη γυναίκα, πολλά από όσα πρέπει ακόμα να κατακτήσουμε, ανάγονται ευθέως στην αγωγή, στην ανατροφή που πήραμε αλλά και δώσαμε, εμείς οι γυναίκες, μέσα στο πέρασμα των εποχών.

Όσο κι αν δεν μας πολυαρέσει να το συζητάμε, δεν παύει να αποτελεί νομοτελειακό γεγονός το ότι, για κάθε άνθρωπο, για κάθε άνδρα, σε όλες τις εποχές και σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, υπήρξε πάντα μια πρώτη και αδιαμφισβήτητη δασκάλα, η μάνα. Και, βεβαίως, δεν υποτιμώ το αξίωμα που λέει ότι «κάποιος που ανατράφηκε με μια δεδομένη λογική είναι πολύ δύσκολο να αναθρέψει άλλους με διαφορετική λογική». Όμως, πιστεύω και πάλι ότι αυτό είναι το μεγάλο στοίχημα και η ουσιαστική πρόκληση για τις γυναίκες στον αιώνα που ζούμε. Το να εμπνεύσουν, δηλαδή, να διδάξουν και να βιώσουν τη συντροφικότητα, αρχίζοντας από τον άμεσο δικό τους χώρο, την οικογένεια.

Πηγή: Μερόπης Ν. Σπυροπούλου, , Ομοτ. Καθηγήτριας Ορθοδοντικής, Παν/μίου Αθηνών Οικογένεια ώρα μηδέν; Εκδ. Αρχονταρίκι, Αθήνα 2007, σελ. 57-60.